

ОСТАННЄ БАЖАННЯ

Службовим тунелем Станції поволі брів старий. На вигляд він більше скидався на мумію з музею, ніж на живу людину: обличчя було пооране зморшками, а схожу на пергамент шкіру голови укривав пушок білосніжного волосся. За характерною ходою легко було впізнати колишнього астронавта з тих, які довго перебували в зоні штучної гравітації (так моряки на березі вирізняються ходою перевальцем). Ще більше споріднював його з експонатом музею пластиковий бейджик, який висів у нього на грудях, на якому зазначалось “Алан. У. Кларк, командор”. На жаль, без цієї “бірки” мало хто б упізнав у старому легендарну особистість. Якщо в паноптикумах й існували його воскові фігури, то вони зображали Кларка у розквіті сил і слави – в парадному мундирі з солідним “фруктовим салатом” із нагородних планок.

Старого водило від слабкості, йому перехоплювало подих і стискалося горло, але він уперто рухався до своєї цілі. Інколи все навколо занурювалося у “туман”, тоді старий зупинявся і чекав, коли він розвіється. Кларк свідомо вибрав адмінрівень зі статусом «обмеженого доступу». У тунелях і переходах тут панувала незвична тиша, а стіни були “оздоблені” графіті.

Схему станції він знав досконально: на розвилці – поворот наліво, далі травілятор до ліфтової шахти і спуск на третій рівень ... до космопорту. Намагаючись не привертати уваги, він здолав намічений маршрут і добрався до причального модуля. Тремтячою рукою Кларк вставив золоту картку з написом “Усюди” в щілину сканера. Броньований портал безшумно відчинився і старий, тяжко ступаючи, зійшов на причал. Йому пощастило: техніки, заклопотані справами у череві величезного крейсера, ніяк не відреагували на його появу...

Вибравши невеликий патрульний катер, старий звично влаштувався в кріслі пілота. Золота картка знову спрацювала, і він зміг запустити програму старту. Система навігації була нескладною, а навички пілотування давно доведені до автоматизму. Як не дивно, в тісній, задушливій кабіні йому стало легше дихати. “*Мабуть, і пил тут якийсь особливий*”, – із сумом подумав він.

Насправді йому таланило в житті: за плечима декілька великих космічних експедицій. Заслужена слава, золоті командорські нашивки, хороша пенсія... Сім’я, діти? Ось з цим у астронавтів завжди проблеми. “*Я повінчаний з космосом*”, – гордо заявляв він, хоча потайки і жалкував за іншим, менш героїчним життям. Не маючи спадкоємців, свій архів він заповів музею Космосу, а заощадження – інтернату для дітей загинувших астронавтів.

Біографію Кларка вже з десятків років вивчають у школі навігації. Його ім’ям названі географічні об’єкти і космічні тіла.

Проте мало хто з курсантів здогадується, що патріарх Далекого Пошуку ще живий.

Для них він – один з портретів на стіні чи ... бюст у залі Слави. Правда і те, що нині він знаходиться не на командному містку флагмана, а у відсіку інтенсивної терапії хоспіса. Тут, оплутаний трубками системи життєзабезпечення, він викликав не священний захват, а жалість і співчуття. Його внутрішні органи пройшли стовбурове оновлення, а велика кількість суглобів замінена композитними аналогами. Мікропроцесори регулюють роботу нервової і кровоносної систем... На жаль, це лише уповільнювало настання фатального кінця, але не могло його зупинити. Недаремно де-хто стверджує, що час – це вектор і (всупереч силкуванню фантастів) спрямований він завжди в один бік...

Його теперішній вчинок не був спонтанним. Він, як завжди, постарався заздалегідь все прорахувати. З наявних матеріалів зробив муляж власного тіла, вкритого термоковдрою, і перенастроїв систему на відправлення сигналу “параметри пацієнта у нормі”. Його відсутність у хоспісі не відразу мали помітити, а коли це трапиться, усе пояснить залишене Повідомлення. Воно виглядало архаїчно – всього декілька рядків на папері. (Кларк взагалі був старомодним, віддаючи перевагу старим фільмам і коміксам). Перед тим, як залишити палату, він зробив те, про що останніми роками мріяв – випив дві (!) філіжанки кави з коньяком.

Командордесь читав, стародавні індуїсти вважали смерть у ліжку недостойним завершенням шляху. Піти з життя потрібно було на березі, подалі від усіх... Ось і Алан У. Кларк не хотів скінчити свої дні на лікарняному ліжку. Такий фінал не личить космічному рейнджеру! Все життя він прискіпливо притримувався букви Закону, але тепер... Хотілося вірити, що його поступок сприймуть правильно: врешті-решт, останнє бажання приреченого – це теж Закон...

Вихід катера на глісаду не вимагав серйозних процедур. Повідомивши про старт на «вишку» черговому навігатору, Кларк вимкнув систему впізнавання. Після декількох точних маневрів йому вдалося залишити Зону контролю непоміченим. Орієнтуючись за приладами, він відразу спрямував катер подалі від запруджених космічних трас і, увійшовши до вільного ешелону, збільшив швидкість до граничної...

Опершись на спинку крісла, Кларк прикрив очі. На зморшкуватому обличчі старого з’явилося щось схоже на посмішку. Так, він таки зміг, він зробив це! І – до біса, що в нього, як співалося у давній пісні “*One way ticket*”, – квиток в один кінець... Поки смерть не завдала завершального удару, Кларк мчав у космічний простір – туди, де знайшли останній притулок багато його друзів і соратників...

Командор не мав якоїсь конкретної мети. Він просто йшов. Так, відчуваючи наближення смерті, йде подалі від житла старий кіт, не бажаючи показувати людям свою слабкість. ■

Юрій Симоном